

Viimein löysin kotiin

Synnyin perheeseen, jossa oltiin uskollisia Kenian anglikaanisen kirkon jäseniä. Suurimman osan lapsuuttani vietin maalaishylästä lähellä Victoria-järveä. Osallistuin aktiivisesti paikallisen anglikaanikirkon toimintaan; kävin pyhäkoulussa, tein nuorisotyötä ja päädyin lopulta paikalliskirkkomme nuorisajaoston puheenjohtajaksi. Kun pääsin yläkoulusta, pystyin tekemään entistä enemmän kirkon työtä.

Jossakin vaiheessa menin Nairobiin etsimään töitä. Kävin edelleen anglikaanisessa kirkossa, kunnes jokin ääni sisälläni alkoi sanoa, ettei siellä opetettu oikein. Syitä oli useita. Ensiksikin opetus oli kaavamaista eikä Raamatun hengen mukaista, ja seurakunnan jäsenillä ei ollut lupa lukea Raamattua. Toiseksi, kirkossa puhuttiin koko ajan antamisesta ja sitä perusteltiin raamatunlauseilla. Minusta oli surullista, että kaikkia, jopa leskiä, painostettiin aina vuoden lopussa lahjoittamaan rahaa kirkolle. Kolmanneksi, kulttuurimme sallii moniavioisuuden, joten miehet voivat ottaa useita vaimoja. Kun erään seurakuntaan kuuluvan naisen mies otti toisen vaimon, tätä ensimmäistä vaimoakaan ei enää päästetty kirkkoon. Minusta oli julmaa rangaista tuota naista toisen ihmisen synnistä. Ja lopuksi, kirkon toimihenkilöt eivät pystyneet luotettavasti osoittamaan, mihin heidän keräämänsä rahat oli käytetty. Pian kirkon jäsenetkin alkoivat äänekkäästi valittaa asiasta. Tuossa tilanteessa aloin etsiä oikeanlaista opetusta. Kuljin kirkosta toiseen ja rukoilin Jumalalta todellista pelastusta.

Kirkko kirkolta kauemmaksi

Anglikaanisesta kirkosta lähdettyäni liityin erääseen toiseen kirkkoon, jossa viivyin vuoden. Siellä pyydettiin aina niitä, jotka olivat joutuneet syntiin viikon aikana, tulemaan kirkon etuosaan, missä heidän puolestaan rukoiltiin. Koska tunsin tehneeni syntiä jo pitkään, minäkin liityin siihen joukkoon. Hämmästyin kun rukouksen jälkeenkään en tuntenut yhtään mitään. Lähdin kirkosta toivottomana. Sydämeni kaipasi jotakin, mutta en itse edes ymmärtänyt mitä. Syntitaakkani painon alla tunsin yksinäisyyttä ja epätoivoa.

Menin kolmanteen kirkkoon, ja yllätyin, kun kirkon toimihenkilöt kertoivat, että papin auto oli vanha; seurakuntalaisilta pyydettiin lahjoituksia hänen uutta autoaan varten, vaikka melkein 80 prosenttia heistä ei itsekään omistanut autoa. Kirkossa laulaminen oli kuin diskomusiikkia, ja jumalanpalvelusten ohjelma oli tiukasti säännelty. Vain pappi ja kuorolaiset saivat olla äänessä. Sen lisäksi yksi seurakunnan vanhimmista sai puheenvuoron, ja hän pyysi ihmisiä avustamaan pappia ja hänen perhettään. Seurakuntalaiset lähes pakotettiin lahjoittamaan rahaa.

Menin neljänteen kirkkoon, jonka joku yksittäinen ihminen oli perustanut ja jonka nimi oli *Jesus Revival Church* (Jeesuksen herätyskirkko). Siellä oli isoja soittimia, joissa oli bassosointi. Joskus saarnaavan piispan ääntäkin oli vaikea kuulla. Meno muistutti kenialaista poliittista kampanjointia. Yksi johtokunnan jäsen pani lopulta välit poikki johtajan kanssa ja perusti oman kirkon.

Sen jälkeen olin hyvin murheellinen enkä pystynyt käymään missään kirkossa. Perheeni alkoi kysellä, miksi kuljin kirkosta toiseen. He syyttivät minua siitä, että en ollut uskollinen anglikaaniselle kirkolle, ja ihmettelivät, mikä minussa oli vikana. Mikä sai minut vaeltamaan kirkosta toiseen sen sijaan, että olisin asettunut paikoilleni? En osannut vastata heille, koska tunsin vain toivottomuutta, väsymystä ja syntisyyttä.

Äitini oli hoitanut minua lapsena hyvin. Aikuisempina ajattelin joskus, että minun pitäisi huolehtia hänestä ja pyytää anteeksi kaikkia niitä murheita, joita lapsena ja nuorena olin hänelle aiheuttanut. Mutta kirkko ei opettanut minulle mitään keinoa lähestyä häntä.

Silloin kun en ollut lapsena koulussa, paimensin karjaa. Pidin kovasti siitä. Kun vein eläimet juomaan puolenpäivän aikaan, käytin tilaisuutta hyväkseni ja uin Victoria-järvessä. Meillä oli lehmien lisäksi joitakin lampaita ja vuohia, ja valehtelin joskus vanhemmilleni, kun olin kadottanut vuohen. Sanoin, että vuohi oli eksynyt pensaikkoon, vaikka se oli oikeastaan kadonnut sillä välin, kun olin ollut toverieni kanssa uimassa.

Nämä ja muut valheet painoivat mieltäni vielä aikuisena, ja tunsin itseni suureksi syntiseksi. Halusin pyytää vanhemiltani anteeksi; minusta tuntui ikään kuin he olisivat kironneet minut. Elämäni oli täynnä salaisuuksia, ja tunsin tarvitsevani opastusta siihen, kuinka voisin lähestyä vanhempiani ja kertoa heille lapsuuteni aikaisista rikkeistä.

”Nämä vieraat ovat Jumalan miehiä”

Pääsin töihin terveyskeskukseen ja ystäväystyin siellä kohteliaan ja järkevän Leonard Apondin kanssa. Hän oli katolilainen ja toimi hoitoapulaisena terveyskeskuksessa. Hänellä kävi hyvä onni, ja hän pääsi opiskelemaan sairaanhoitoa Kakamegan korkeakouluun. Lomien aikana hän palasi taas töihin terveyskeskukseemme. Hänen hyvä onnensa jatkui edelleen, ja hän pääsi opiskelijavaihdon kautta Suomeen. Kun hän palasi, ystävytemme jatkui. Eräs yhteinen ystävämmme kertoi minulle, että Leonardin luona kävi usein valkoihoisia vieraita. Eräänä päivänä kysyin häneltä noista vieraista, ja hän lupasi kertoa minulle, kun he olisivat tulossa seuraavan kerran.

Aikaa kului, ja minä muistuttelin Leonardia tuosta lupauksesta. Lauantaina 22.2.2003 hän pyysi minua lähtemään mukaansa. Koska hän lähti töistä tavallista aiemmin, sovimme tapaavamme kaupungin keskustassa. Hän tuli paikalle veljensä Michaelin kanssa, ja menimme bussilla Wab-hotelliin, joka sijaitsi Nairobun itäpuolella Buru Burun alueella. Jäimme pois bussista, ja kun olimme menossa hotelliin, Leonard sanoi minulle: ”Samuel, minä sanon sinulle että nämä vieraat ovat

Jumalan miehiä.” Minä vastasin: ”OK, se sopii.” Menimme sisään hotellihuoneeseen, missä oli kaksi valkoista miestä. He nousivat seisomaan, ja tervehdimme toisiamme. He esittelivät itsensä: Jouko Haapsaari ja Olavi Voittonen. Sitten alkoivat seurat, joissa kuulijoina olimme me kolme, Leonard, hänen veljensä Michael ja minä. Seurojen aluksi lauloimme ”Laula, kansa Jumalan” ja ”Mä elän laupeudesta”. Olavi Voittonen toi terveisiä Suomen uskovaisilta ja saarnasi siitä, kuinka Jeesus paransi kymmenen spitaalista (Luuk. 17:11–19). Sitten lauloimme ”Kynttilä suitevainen”, ja Jouko Haapsaari puhui Korneliuksen parannuksesta (Ap. t. 10). Molemmat puhuivat englanniksi ilman tulkkia.

Sitten puhelimme jonkin aikaa uskon lahjasta, syntien anteeksiantamisesta ja uskovaisen kilvoituksesta. Olin tullut seuroihin epäuskoisena, mutta nyt lupasin uskoa. Minusta tuntui kuin olisin pitkän, pitkän matkan jälkeen päässyt perille paikkaan, jossa talon isäntä toivottaa minut lämpimästi tervetulleeksi, tarjoaa minulle teetä, hyvän aterian ja virkistävän suihkun ja kehottaa sen jälkeen rentoutumaan. Tunsin oloni uudistuneeksi, oli kuin olisin sammuttanut janoni lasillisella kylmää vettä. Ymmärsin uskon, ymmärsin evankeliumin, ja minulle oli siunattu synnit anteeksi. Evankeliumin siunaus hoiti ja rohkaisi meitä kaikkia. Kun olimme pitkään keskustelleet uskomisesta, lauloimme ”Ovat syntini anteeksi suuret”, ja Michael sai lahjaksi Raamatun. Sen jälkeen menimme alakertaan juomaan ”Samuelin syntymäpäiväkahvit”. Se oli iloinen tilaisuus, koska ajallinen syntymäpäivänikin oli ollut päivää aiemmin, 21. helmikuuta. Vietimme siis kaksinkertaista syntymäpäivää.

Seurojen jälkeen puhujat kysyivät, miltä minusta itsestäni tuntui. Kerroin tuntemisistani, ja tunsimme suurta keskinäistä rakkautta. Olemme olleet rakkaita veljiä siitä hetkestä tähän päivään saakka. Olin onnellinen saatua siunauksen, jollaista en ollut koskaan aiemmin tuntenut. Olin vihdoinkin löytänyt sen, mitä olin etsinyt, Jumalan valtakunnan. En ollut koskaan elämässäni kokenut olevani sillä tavalla kotona, onnellisena ja iloisena veljellisen rakkauden ympäröimänä. Siitä päivästä lähtien olemme tervehtineet uskovaisia ”Jumalan terveellä” eli *Amani Ya Mungu* swahiliksi, joka on Itä-Afrikan yleiskieli, ja *Kwe Mar Nyasaye* omalla luo-kielellämme.

Seuraavana päivänä heräsin varhain ja menin taas seuroihin siihen samaan hotelliin. Tunsin että Jumala siunasi minua joka hetki saarnaa kuunnellessani. En olisi halunnut saarnan ollenkaan loppuvan.

Raskaita koettelemuksia

Olemme täällä Keniassa saarnanneet evankeliumia sukulaisillemme ja ystävillemme. Monet ovat uskoneet, ja tähän mennessä olemme olleet yhteydessä moniin perheisiin. Olemme perustaneet seurakunnan toisensa jälkeen erityisesti Nairobiin, mutta myös muihin osiin maata. Elämämme on muuttunut todella paljon. Minne tahansa olemme menneet, naapurit ovat kysyneet, miksi olemme erilaisia kuin muut ihmiset. Meitä on pyydetty rakentamaan rauhaa joidenkin naapureiden koteihin, ja useimmat heistä ovat pystyneet säilyttämään tämän rauhan.

Elämä Jumalan valtakunnassa on kuitenkin ollut minulle vaikeaa. En halua mennä yksityiskohtiin, mutta olen menettänyt kaksi lastani, ensimmäisen heti sen jälkeen kun sain parannuksen armon. Lapseni oli vasta vuoden vanha. Hän sairastui, ja vaikka kiiruhdimme viemään hänet sairaalaan, hän kuoli matkalla sinne. Vaimoni tuli heti sen jälkeen uudelleen raskaaksi, ja saimme iloita terveestä vauvasta, jolle annoimme nimeksi Edna. Kun Edna oli puolivuotias, irtisanouduin terveyskeskuksesta maksamattomien palkkojen ja muiden ongelmien takia. Elämämme oli hyvin vaikeaa, ja sitten vielä vaimoni sisar kuoli. Annoin vähäiset säästömmeni vaimolleni, jotta hän pääsi sisarensa hautajaisiin. Hän jäi sinne hautajaisten jälkeenkin, ja lapsemme sairastui siellä. Pyysin häntä tuomaan lapsen Nairobiin hoitoon, mutta ennen kuin sain vastauksen, lapsi oli jo kuollut. Sen surun vallassa melkein menetin uskoni, ja olin pettynyt avioliittoomme, joka tuntui hajoavan.

Muutamaa kuukautta myöhemmin oivalsin kuitenkin uskon merkityksen ja annoin anteeksi vaimolleni ja hänen vanhemmilleen. Muutimme taas yhteen ja olemme onnellisesti naimisissa. Jumala on siunannut meille neljä lasta, jotka ovat nimeltään Laurine, Esther, Kaleb ja Julia. Lapseni ovat kasvaneet hyvin, ja rukoilen, että Jumala varjelisi heitä sekä pitäisi heidät terveinä ja uskovaisina. Joka ilta rukoilemme yhdessä. Joskus kun tunnen väsymystä ja heikkoutta ja unohdan, lapset muistuttavat minua: ”Emmekö rukoilekaan tänään, isä?” He antavat minulle aina synnit anteeksi. Haluaisin pyytää, että sinä joka luet tätä kirjaa, myös rukoilisit minun ja perheeni puolesta.

Seitsemästä ihmisestä moneksi seurakunnaksi

Elämä Nairobissa on hyvin kiireistä. Monet ihmiset tulevat tänne töihin tai etsimään töitä. Täällä on myös paljon yrittäjiä ja opiskelijoita. Aloimme pitää täällä seuroja huhtikuussa 2012. Aluksi meitä oli vain seitsemän ihmistä, mutta nyt täällä on ihmeekseni paljon uskovaisia eri puolilla Nairobien ympäristössä. Tällaisia paikkoja ovat esimerkiksi Kayole, Kibra, Machakos Kadhiani, Machakos Mitaboni, Joska, Athi River, River Bank, Nakuru, Kabiria ja Othaya. Paljon muitakin paikkoja on Siayan alueen lisäksi. Hämmästyin, kun minut asetettiin pienen Nairobien seurakuntamme sananpalvelijaksi. Tehtävä on tähän saakka vaatinut voimaa ja sitoutumista. Olen saanut vahvistusta ja rohkaisua veljiltä ja sisarilta täällä Keniassa ja muualla.

Rukoilen koko maailman ja myös Kenian uskovaisten puolesta. Rukoilen että heikollakin uskolla pysyisin kaidalla tiellä. Joskus laveampi tie houkuttaa minua, mutta kun saan uskoa syntini anteeksi, haluan taas jatkaa kaidalla tiellä. Elämä uskon tiellä ei ole ollut helppoa, mutta kun muistan sen ilon, joka odottaa minua paratiisissa, siinä ihanassa paikassa jonka Jeesus on valmistanut meille uskovaisille, tunnen itseni rakastetuksi ja vahvaksi Jumalan valtakunnassa.